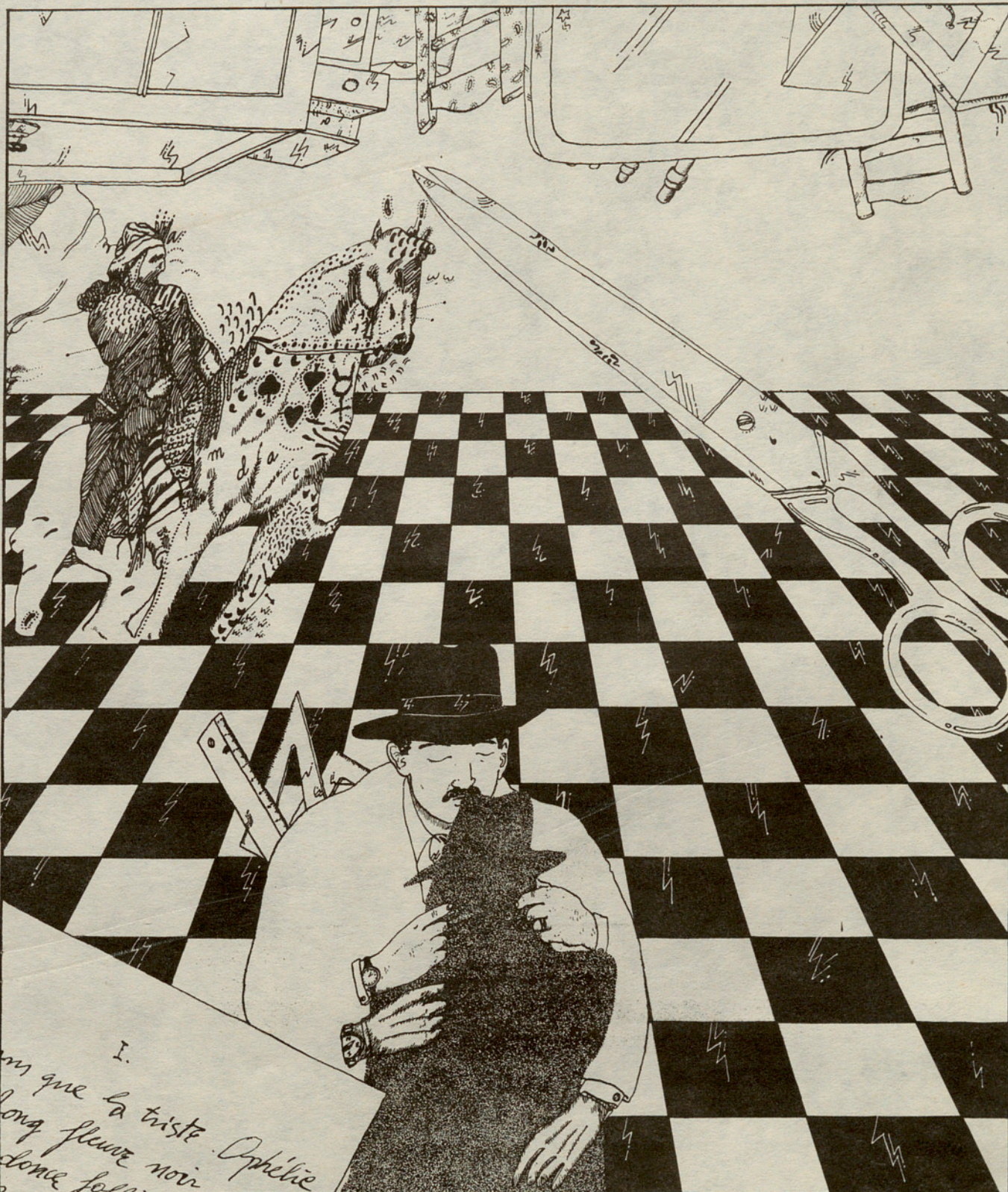
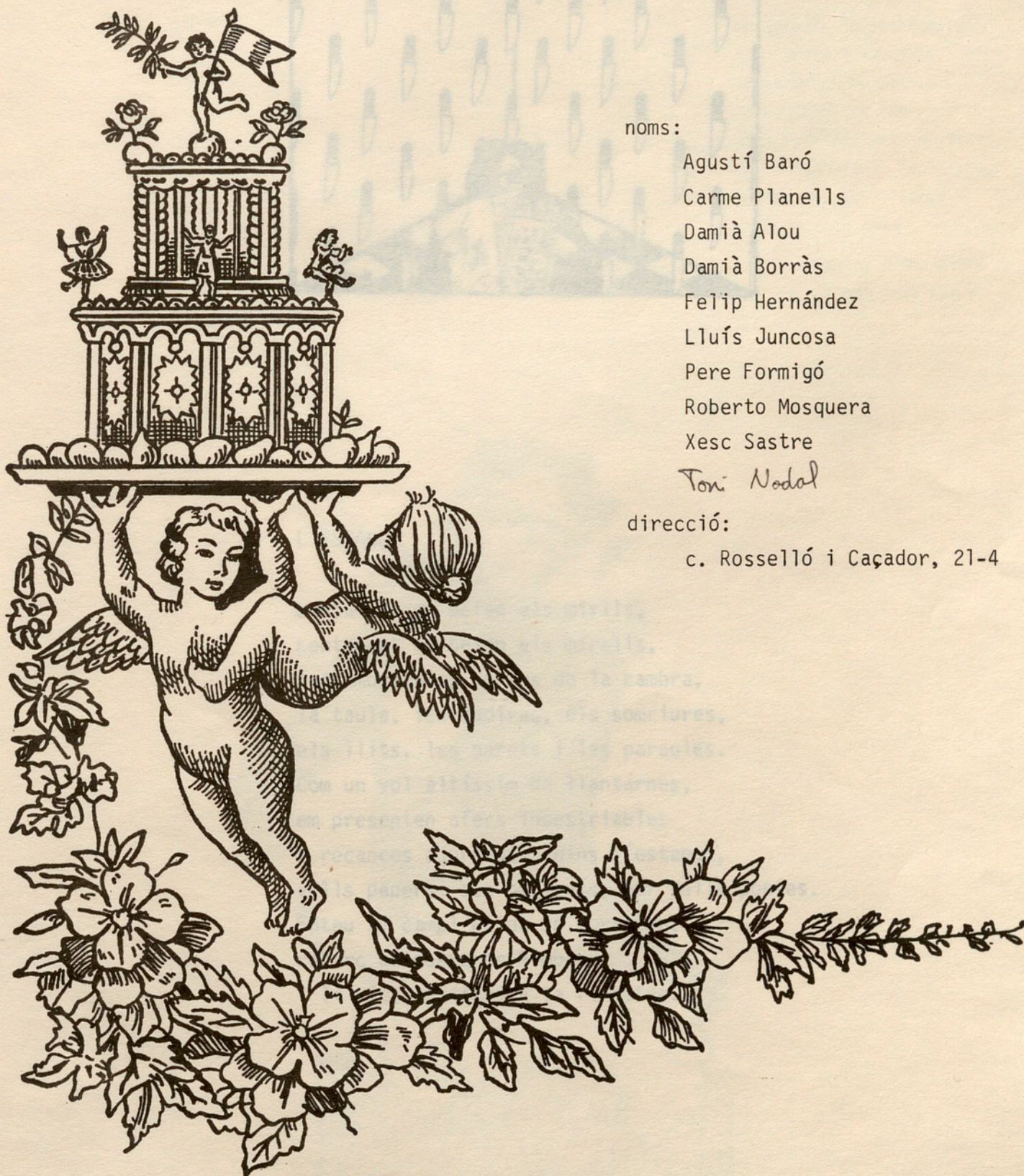

l'ombra vessada

I.
m que la triste Ophélie
long fleur noir
donc folle

noms:

Agustí Baró
Carme Planells
Damià Alou
Damià Borràs
Felip Hernández
Lluís Juncosa
Pere Formigó
Roberto Mosquera
Xesc Sastre
Toni Nodol

direcció:

c. Rosselló i Caçador, 21-4

Ben ballat el darrer vals,

un vals de nocivitat i de mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

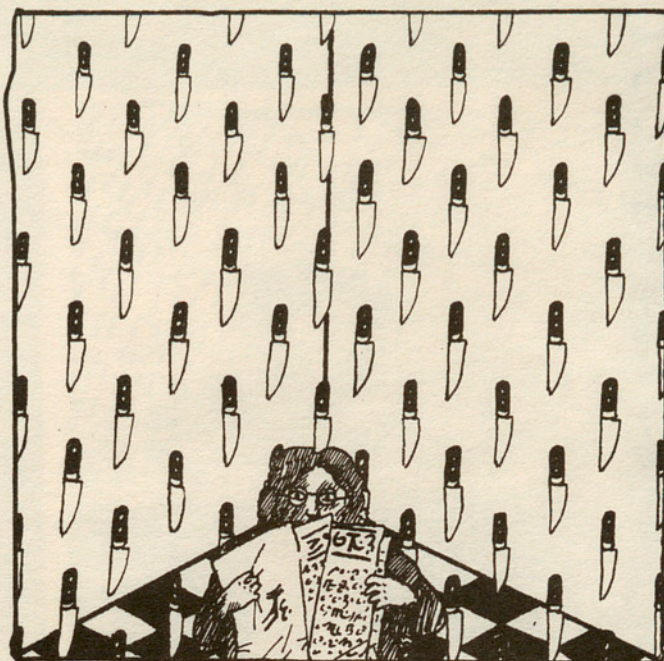
per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

per la vida i per la mort,

L'ESTANÇA

A Ll. J.

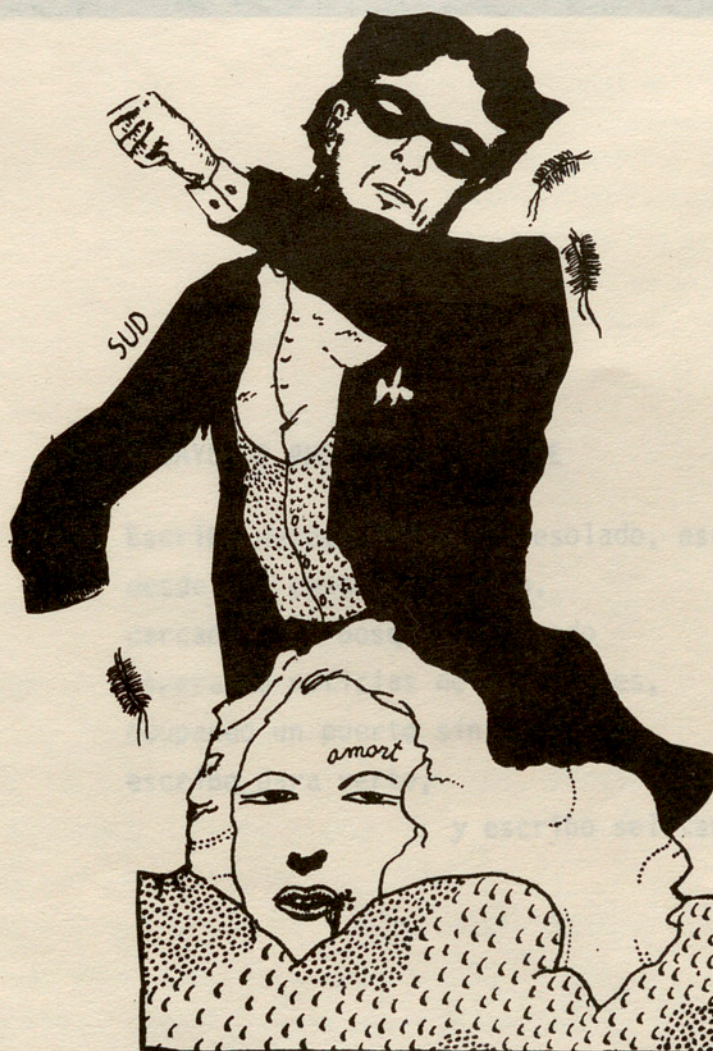
Lentament em befen els miralls,
 Lentament em befen els miralls,
 les ombrívols portes de la cambra,
 la taula, les cadires, els somriures,
 els llits, les parets i les paraules.
 Com un vol altíssim de llanternes,
 em presenten afers indestriables
 i recances ajornades, dins l'estança,
 vells papers, ben omplerts, per vells poetes.
 Foteu al camp! Crida un borratxo,
 recerc un poema de Rimbaud
 i li ric, solitari, a la finestra.

Hem ballat el darrer vals,
un vals de moviments incerts
com la vida i com la mort.

Hem ballat, per sempre més,
el vals, tèrbol, de l'amor...

i sens saber-ho hem vist
les espurnes d'un cos
que s'envolta de temps
i de noms de carrer,
de versots indesxifrables
d'un encís indubtable,
de columnes de pols,
de columnes de fems
i el capitell del solstici
que s'enlaira en la flaira,
agosarada, del silenci
com una sola gota

que s'eixamora i que plora
a la plaça del vell somni.

NI s'hora que és

mai se veix a l'obra, ni ulls enrera podria veure

actuacions

Era tan maco

toles set

quin públic

que maco és

Crec que ne

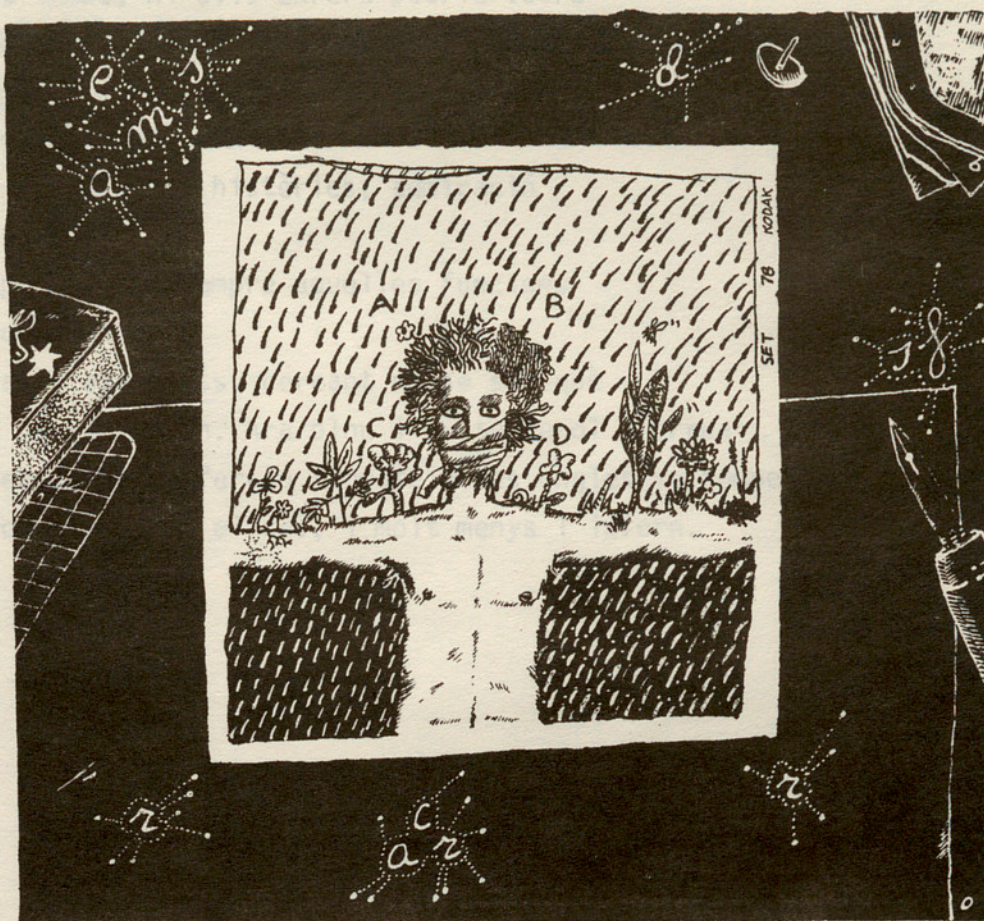
ni podré cr

Tots acorri

desorientat

Ningú té in

no és estí

ENSAYO DE AMOR A MEDIANOCHE

Escribo desde un puerto desolado, escribo
 desde una casa envejecida,
 cercano a un bosque perfumado
 esperando noticias de los héroes,
 ocupando un puerto sin memoria;
 escribo para verte, y escribo solitario.

AI, TU NO SAPS QUÈ ÉS UNA MANIFESTACIÓ

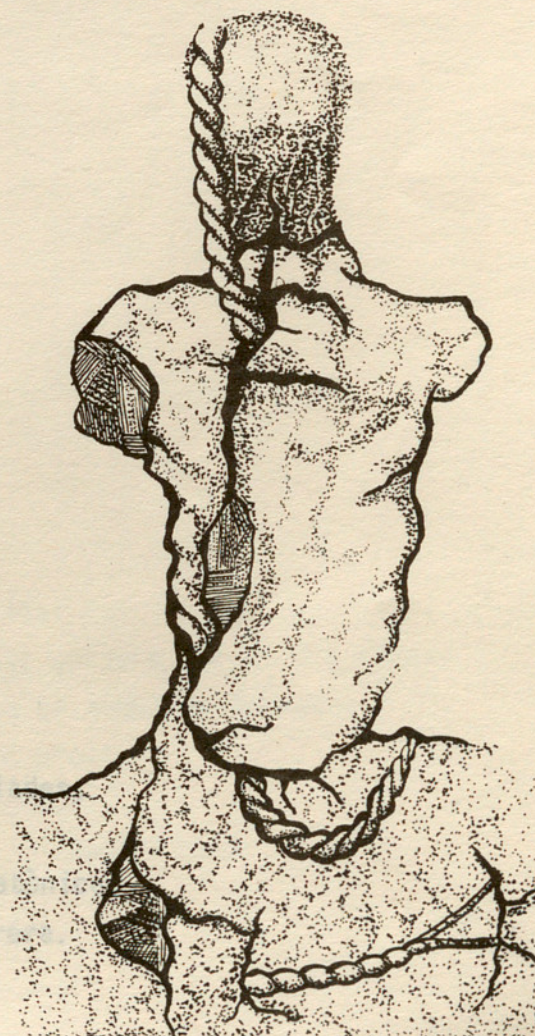
Ni s'hora que és
Mai se neix a temps, ni ulls enrera podria veure
actuacions de malabaristes famosos, domar munyques, enviar fum
Era tan maco quan sols hi havia un circ
totes ses figures s'hi reunien
quin públic, entusiasme, histèries, admiració
que maco és s'atletisme.
Crec que he perdut per sempre aquelles funcions
ni podré cridar amb ells
Tots acomiadats, escampats, cercant no se sap què
desorientats no se sap on. Ara plou i es tenderol s'arrua
Ningú té intenció de desfer-lo tanmateix ses ungles se rompen
No és així com es guanya el cel, i molt menys l'infern.

Ses paraules mil vegades repetides
moren. I cada repetició no és sinó una llosa més.
Asseguts darrera niguls de fum resulta senzill parlar
i així contemplen com s'encén un ducados mentres aspiren
altre cop.
Ses paraules quedan enlaire i no arriben.
Tanmateix tots les sabem i xerram inútilment,
satisfets en sentir-nos reincidentes.
Així i tot val més no tirar més fum, ni cercar-hi resposta,
si no volem, sabem que no en trobarem.
Tot ha quedat molt bé en es seu lloc.
Defineix-te, per favor, no hi ha premis.

CUANDO SEA MAYOR Y MADURE Y TENGA CONOCIMIENTO

Insultants màscares sense més sentit
que el de definir-se. Personalitat vol dir
bé, mal, la lluna, la pruna, rostres arrossegats, pensar, meditar;
el món roda i es moviment relatiu m'afecta.
Cal molta serietat per beure alcohol i fumar.
Quina pudor que fa tot això, hom ha d'ésser massa imbècil
per tornar-hi caure. Però cada un sap quins són es límits.
Tan sols quedaria resar però sa puta memòria em falla.

sacudidas que recorren los poros del paisaje
registro invisible de llamadas:
la dimensión se descuelga por enjambres de sonido
desenterrar voces intemporales
prismas ensangrentados
ojos rotatorios
estriás luminosas
porque a alguien le están quebrando la garganta
trepar por el andamiaje
de palabras indiferentes
en qué equilibrio situarse
todo esto se hunde
entre volúmenes fugitivos
mientras doblas la página
letras ahogándose
en medio de palabras ahogadas
a alguien le están quebrando la garganta
y el paisaje se reseca
caen cubos arrugados
sobre frentes mezquinas
registro invisible de murmullos:
las paredes se desploman
como casillas de un ajedrez vertical
prismas incrustados en un ojo
el tacto es un segmento de la visión
y las pistas están equivocadas
pero esto no es el principio
trepo entre volúmenes fugitivos
mientras el andamiaje se hunde
timbres diurnos
e hilos amarillos
cubriendo a Venus
convertida
en charco de miasmas
malditas vuestras bocas rumiantes
malditas vuestras esperanzas
deliro
un esperpento vocea sobre la silla
amarrada al techo
mientras por la ventana entran los sórdidos engendros de
la muerte y sus ideologías irreversibles
malditas vuestras ilusiones
nadie recuerda al petomane
que con sus ventosidades hizo saltar a Dios de su poltrona
y queda electrocutado
en el movimiento de doblar la página

La fosca ens va acostar al cinema. De sobte, t'endinsares
a la pantalla i començà la projecció. La pel·lícula acabà
prest i tinguérem temps encara per passejar una estona pel
jardí de la plaça. En arribar a casa, vaig comprendre que
m'havia enamorat definitivament de l'actriu de moda.

A Lourdes.

Per vós, senyora mia,
acoblat al furgó de coa
i després de tantes parpelles mullades,
he ultrapassat de franc
els límits de la constel·lació platònica.
Arribaré demà. Esperau-me a la vorera.

L'infant acosta a la terra
una imatge trágica
que s'ajusta al vol d'un voltor,
un voltor que s'ajusta

La rialla de l'absurd,
impotència de realització,
castració dels membres
forjadors de la història.

La fosca ens va acostar al cinema. De sobte, t'endinsares
a la pantalla i començà la projecció. La pel·lícula acabà
prest i tinguérem temps encara per passejar una estona pel
jardí de la plaça. En arribar a casa, vaig comprendre que
m'havia enamorat definitivament de l'actriu de moda.

filla humida i confosa
cervell ignorat
formigues
amigues del pa

Exercici d'imaginació.
Miles de l'infant.
nivell d'educació
realitzada.

Milena, filla:
Ha telefonat un jove que es diu Franz.
A la gelera hi trobaràs formatge.
Ves a jeure prest.
Tornarem tard.

Papà i Mamà.

Quan els homes deixen de ser
el que desitgen,
no deixen de ser més homes
que aquells que arriben a dur a terme
el seu somni tradicional, standart.

L'infant escriu, a la sorra
 una imatge fràgil
 que simula el vol d'un voltor,
 un voltor que segueix:
 "la perfecció"
 per poder arribar, al somni,
 somni de nit blava.

La rialla de l'absurd,
 impotència de realització,
 castració dels membres
 forjadors de la història.

Endavant companys de misèries.
 Endavant història oblidada,
 de front i respecte,
 caminau, fins arribar al mar.

Illa humida i confosa
 cervell ignorat
 formigues
 amigues del pa
 deixau-me caminar

Endavant miserables.
 Músics de l'infern,
 mirau l'obra
 realitzada.

El somni duit a terme.

Ciutat, corc.

Quan els homes deixen de ser
 el que desitgen,
 no deixen de ser més homes
 que aquells que arriben a dur a terme
 el seu somni tradicional, standart.

INSTANTS D'UNA EXISTÈNCIA

Són les 5'17 h.

Al fons se sent

el soroll de la tossina d'un jove,

un altre es moca.

Uns ulls es disparen per el voltant d'un rectangle.

La rialla inconfundible d'ell.

Un silbat?... Si, és el tren.

Una altra vegada se sent la tossina crítica.

Por favor, ¿quieres apagar la luz ?

¡Cloc! la llum fuig

Ja s'ha apartat

la mirada del suprem,

la matèria s'apodera de l'ambient,

la realitat triomfa.

Són les 5'20 h.

(renou de bolígraf)

Record d'aquell que volia ser.

Els infants ja han sortit,

se sent l'anar i tornar,

de la paret al punt de sortida,

de la pilota,

la paret es ressent del cop.

Al fons, una altra vegada, se sent

el soroll de la tossina d'un jove.

Són les 5'25 h.

-Silenci-

bbrrrruuuuummmmmmmmmmmmmmmmm-BBBBRRROOOUUUMMMM!!!! - Una moto

Una cadira es mou

passa un auto.

Oh! en aquells moments un bel d'angoixa

"Quien jamás puso un yugo

sobre el cuello de esta raza."

Van passant els fulls dels quaderns,

també el temps s'allunya.

Alç els ulls cap al verd,

verd de les fulles dels arbres del carrer.

Sols 20 persones,

nervioses totes.

No fa molt, com deia el lloro

¡Joan Aina, Joan Aina!

per dir qualque cosa.

"De interés para los señores padres

subida de precios, de un 20 %."

DING-DONG

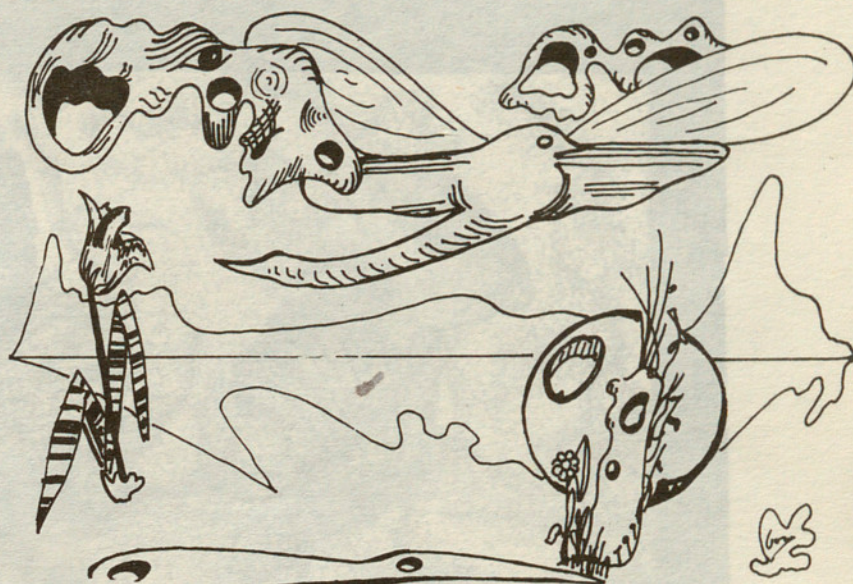
cap a la butxaca.

RRRRRIIIIIIIINNNNNNGGGGGGGG? RRRRRAAAAANNNNNNGGGGGGGG

HHHONNGG? HHUNG? BBBBRRRRROUUUMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM

Cadires a l'aire

¡ Són les 6 !

Aquests cabells
color de fusta
el llum

Darrera les persianes tancades,
moltes cares esborrades,
mans crispades,
ungles que cauen pels vidres rompudes,
ocells que emprenen el vol i s'esclafen a n'els murs transparents
anhels romputs, somnis oblidats
i un espai cuadriculat
per recorre l'existència rectangular.

El nas i la boca
un equilibri
una distància
un somni llunyà.

El cos
una perxa
un ocell
pedres de foc
nívols
fulles roigues
branques caigudes.
Atracció.

Rancors intestinals.
Pluja d'estiu.

El sol,
juga a conions,
amb la lluna
i les estrelles.
Són el ca i el moix
d'un univers tancat.

Un sol humà.
Dents blanques
gavines a la mar.
Rocques
caps d'algues.

Imaginació
mig cervell.

Una escala
per pujar
amb tu
a les

barques
rem
navegar mar endins
així com cal
amb el silenci
i
quatre mans.

L'aigua recorre
les ombres
mig fosques
i blanques.
Les mans
a les butxaques
els ulls
caminen sota terra
i
de puntetes
amb por
de mesclar-se
amb el fang.

Aquests cabells
color de fusta
el llum
els omple
de fang.
Són un somni estrany.

Els ulls
regalimen
tendresa.
un somriure

¡vida!
El nas i la boca
un equilibri
una distància

un somni llunyà.

El cos
una perxa
un ocell

pedres de foc

núvols

fulles rotges

branques caigudes.

Atracció.

Renous intestinals.

Pluja d'estiu

el vent

de la tardor.

Pomes

fruites esponjoses.

Músiques terrenals,

ancestrals.

Un sol humà.

Dents blanques

gavines a la mar.

Roques

cops d'aigua.

Imaginació
mig cervell.

Una escala

per pujar

amb tu

a les

barques engua tres centí-

sense

rems

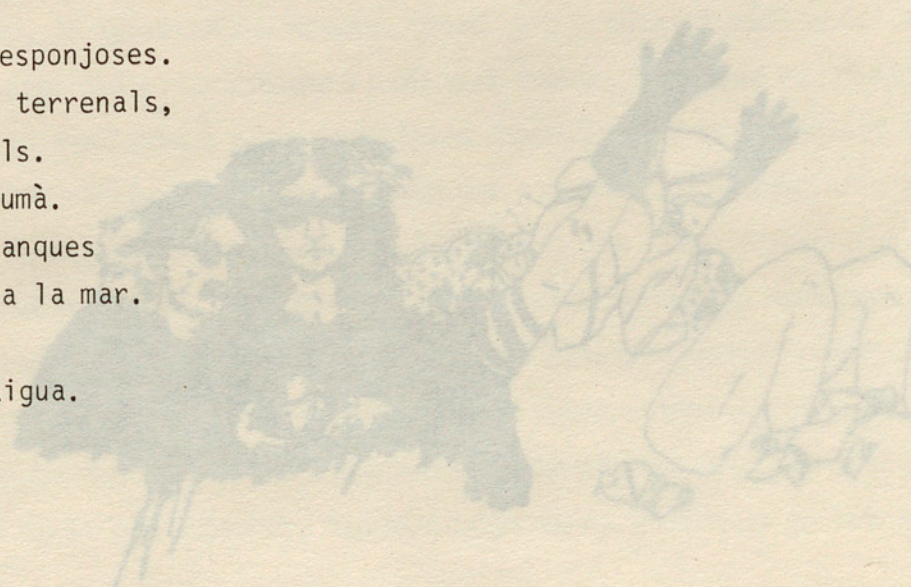
navegar mar endins

axí com cal

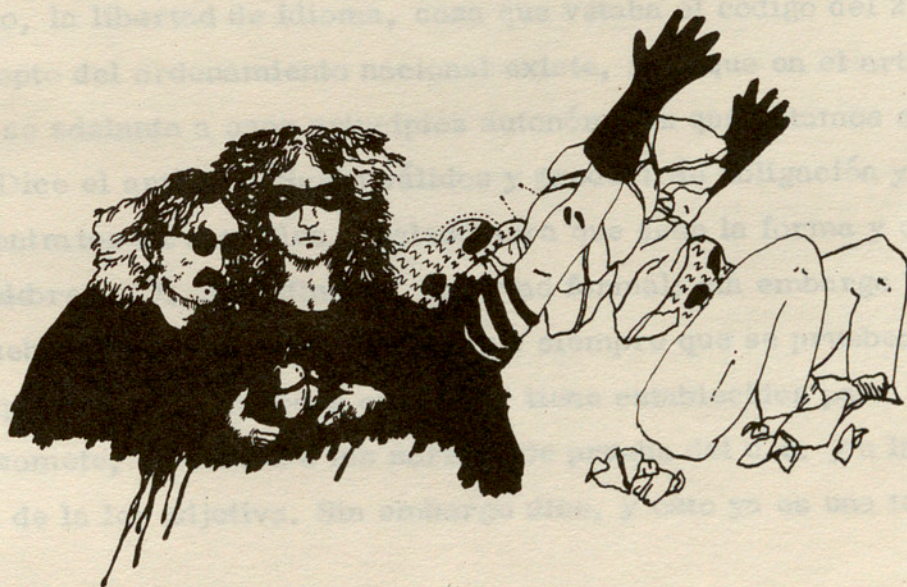
amb el silenci

i

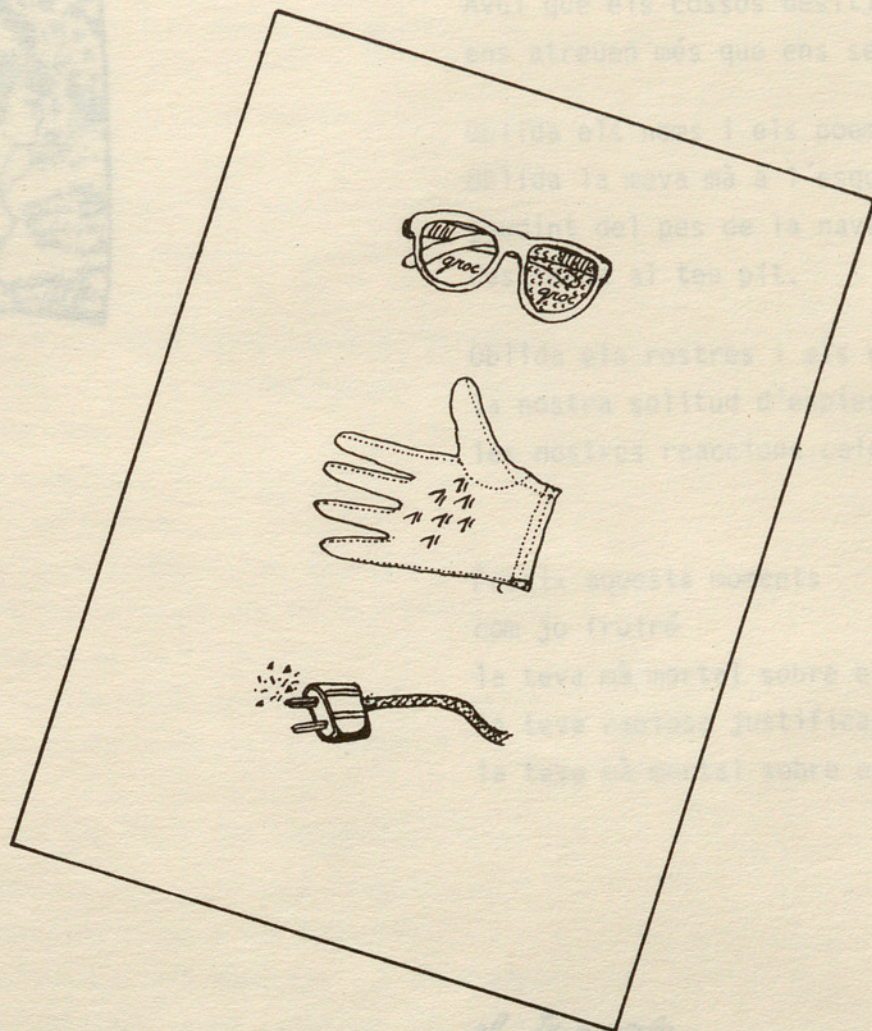
quatre mans.

Dio tres pasos atrás cinco a la derecha y miró adelantando su lengua tres centímetros más de lo acostumbrado por él en estas ocasiones y con ella lanzó un pequeño y verde gargajo literariamente concebido para ser depositado en un ojo abyecto o bien como es el caso en los labios rojos de la Welch es decir besándola desde el lugar de reposo sin moverse apenas con tan sólo una breve contracción y distensión del músculo protráctil y algo de voluntad para no hierirla. Dio tres pasos atrás uno adelante y la miró insolente con algo de chulo de película como a ella le gusta y diciendo en inglés nauseabundas frases inventadas al calor de los focos se permitió la licencia de no pedir perdón al público presente por haber robado aquella linda flor de los jardines de la especie. Buddy Holly lanzó-me una sonrisa cómplice de amigo y se marchó sin un aplauso.

minadas variantes objetivas, pero las condiciones generales son fundamentales para el contrato de seguro, y ha de ser necesariamente por escrito tanto el marítimo como el terrestre); todo lo referente a títulos valores, esto es un contrato formal típico, es decir no cabe un endoso sin existir una letra de cambio sobre la que se endose o un talón bancario a la orden sobre el que se endose, o sea es fundamental pues una determinada forma, la letra de cambio ustedes saben que es un documento estrictamente formal que requiere unas condiciones mínimas indispensables para que estemos contemplando una letra de cambio, si no es así -ustedes saben- que no es más que un pagaré. Y creo que pocas cosas más en cuanto a contratos formales propiamente dichos. Todo lo demás con pruebas de la contratación. He dicho la hipoteca naval; he dicho los títulos valores; las sociedades mercantiles; el contrato de seguro; el contrato de transporte no; el préstamo a la gruesa sí, requiere un contrato escrito. Pero el contrato de transporte no es propiamente un contrato formal porque la propia ley dice que en el caso de que se haya perdido el conocimiento de embarque o la póliza de fletamento se podrán hacer determinadas actuaciones para recuperar la mercancía, y en consecuencia, quiere decirse que es meramente probatorio pero no es formalmente establecido para la perfección, en ninguno de los dos transportes, ni en el fletamento, ni en el transporte propiamente dicho. Yo creo que no, que ninguno más de caracter formal propiamente dicho; todos los demás en que se escribe es a título meramente probatorio. Porque claro, la ley -luego- establece la libertad de forma en el artº 51y, cosa paradógica, establece, incluso, la libertad de idioma, cosa que vetaba el código del 29 y que en ningún precepto del ordenamiento nacional existe, más que en el artº 51 del código que se adelanta a esos principios autonómicos que estamos contemplando ahora. Dice el artº 51: "Serán válidos y producirán obligación y acción en juicio los contratos mercantiles, cualesquiera que sean la forma y el idioma en que se celebren...". En definitiva, libertad formal; sin embargo luego establecen la prueba de esos contratos y dice que siempre que se prueben con arreglo a cualquiera de los métodos que la ley tiene establecidos para ello; es decir, que se somete, se deriva a las normas de prueba del c. c. y a las normas de prueba de la ley adjetiva. Sin embargo dice, y esto ya es una tendencia

TOTS ELS PARADISOS SON TRISTOS

Els caps blanquinosos rodant per la muntanya
Les bèsties ferides abandonant espasmes aguts
com fusells.

Les fonts de la sang estan brollant oli
La natura espenya els udols del cec entre flors
sagnoses.

El cervell escapa a trossos de l'os
i el teu cos perfecte és la pedra
que m'esclafa el cap de reptil.

El vent et frena l'esquena
i multiplica la ciutat en mil panoràmiques
com una col·lecció de postals amb el destinatari equivocat.

El carrer lentament
celebra la seva Setmana Santa de despulles
omplint els autobusos d'envoltoris de somni.

El sol és el record entre els diaris
del ganivet d'argent que te traspassa
quasi sense voler-ho.

Tremola amb mi un moment
avui que ens trobam sols al racó de l'habitació blanca
Avui que els cossos desitjats
ens atreuen més que ens separen.

Oblida els noms i els poemes
Oblida la meva mà a l'esquena
gaudint del pes de la navalla
destinada al teu pit.

Oblida els rostres i els recordatoris,
la nostra solitud d'espies,
les nostres reaccions calcades dels protagonistes
d'antigues novel·les.

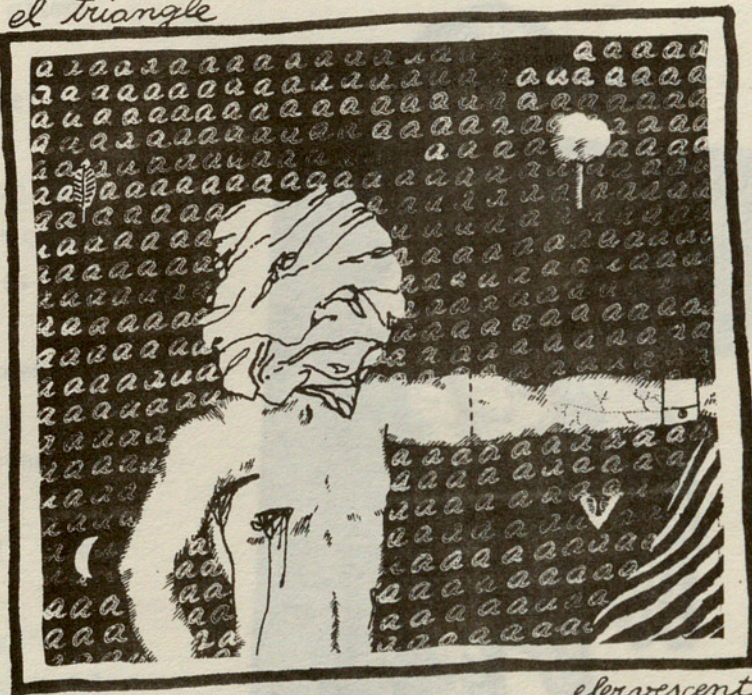
Frueix aquests moments
com jo fruïré
la teva mà mortal sobre el meu cos
la teva rabiosa justificació d'assassí
la teva mà mortal sobre el meu cos.

CAL.LIGRAFIA

Gàbia de ciment
omplint la superfície d'uns miralls
que ja han perdut la seva condició d'espies.

Ocells de metall
embruten la façana de la Seu.

el triangle

efervescent

La pajarería nocturna estalla en los reflejos de los
 charcos
 pero este individuo mira lentamente los objetos de
 la habitación
 en cuartos contiguos se realizan representaciones pa-
 ralelas
 se suceden complejos movimientos ideas y venidas
 pero ese individuo sonríe amargamente tendido en un
 colchón mugriento
 se oyen pasos en la escalera risas pasos de diferente
 metal en la calle sonidos humanos indi-
 cios de vida
 pero ese individuo salta a su propio vacío a sus ga-
 lerías solitarias
 pequeñas mendigaciones trueques habituales subsisten-
 cias de la telaraña que se teje sobre los
 personajes de la farse
 pero para este individuo todo termina en las cuatro
 paredes de la estancia: se acabó el fingi-
 miento
 la ciudad establece sus citas sus argumentos llenan
 las paredes las cotidianas inducciones a
 la extinción fraudes sin historia
 pero en ese individuo hay una mano ajena a los rateros
 que asoman a los carteles: ya no puede ser lo mismo
 señores esto toca a su fin
 pueden intercambiar miradas gestos en los lugares
 convenidos
 pueden saludarse comprobar en sus rudos actos de amor
 las miserias que día a día ceban sus cuerpos
 nada se prohíbe continúen sus vidas subterráneas tran-
 siten con libertad
 pero no intenten nada con ese hombre para él cuenta
 una unidad de tiempo diferente
 la muerte es un juego distinto sépanlo nada tienen ya
 que ver con él
 aunque haya perdido la última batalla aunque la com-
 praventa de su cuerpo aún no cese
 aunque otros cuerpos continúen persiguiendo usufructo
 sabe cierto que no habrá paz pero todo esto
 ya poco importa

